BẠCH TUYẾT

VÀ BẢY

Chú Cừu

ĐƠT NAY

CHUYỆN CỔ TÍCH ĐỨC

BẰNG THƠ CỦA TỨ MỠ

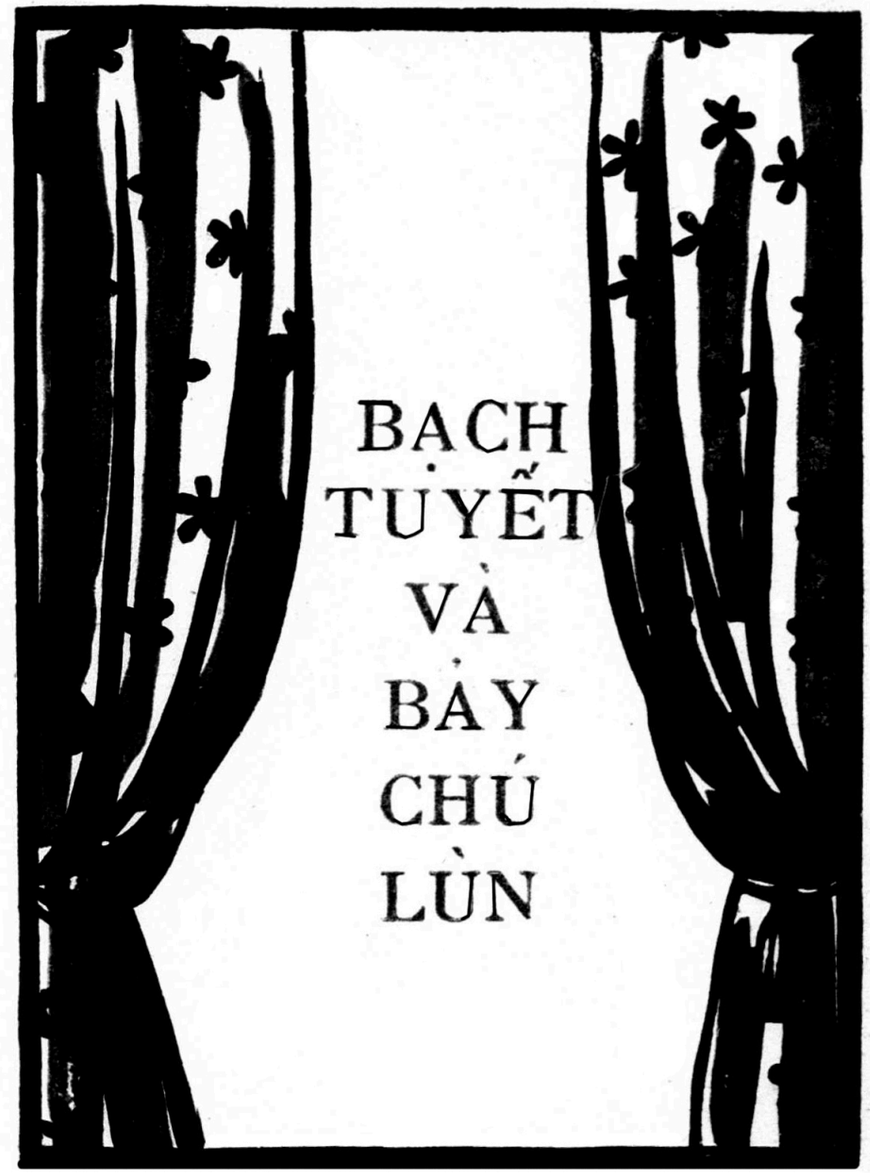
am Lệ Hương và Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách

Giá : 1$80

TẶNG CHÁU TRẦN KHÁNH TRIỆU
VÀ CÁC CON NHỎ

Do Giáo sư Phạm Lệ Hương và Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven

Bạch Tuyết ra đời

NGÀY xưa, có một bà Hoàng
Người phúc hậu, vẻ cao sang tuyệt vời
Một hôm, mùa rét êm trời,
Tuyết đổ tơi bời, đất trắng như bông.
Bà Hoàng ngồi tựa bên song,
Thêu thùa ngắm cảnh tuyết bông trắng ngần.
Mũi kim tay ngọc đưa lần,
Nghĩ xa, nghĩ gần trong giấc mộng hoa.
Ước rằng : « Cầu Chúa cho ta
Một cô con gái thực là đỏm dang... »
Tâm hồn vơ vẩn mơ màng,
Lỡ để kim vàng chấm phải ngón tay.
Giỏ ba giọt máu đỏ hây
Rơi trên nệm gấm trắng tây tuyết trong.
Máu đào điểm gấm trắng bong,
Màu bạch, màu hồng hòa hợp đẹp sao.
Bà Hoàng cao hứng ước ao ;

Do Giáo sư Phạm Lệ Hương và Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven

Ước gì có gái má đào của ta
Dung nhan sắc sảo mặn mà,
Da trắng như ngà, đẹp tựa tuyết trong.
Môi son như giọt máu hồng,
Tóc mây đen nhánh như lông khung mun.
Đông qua. Tuyết chẳng tan mòn,
Cỏ non xanh rờn điểm áo xuân tươi.
Trăm hoa đua mỉm miệng cười,
Gió xuân phơi phới đượm mùi hương đưa.
Trên cành chim hót líu lo,
Êm liệng mặt hồ soi bóng nước trong.
Bà Hoàng thỏa dạ ước mong,
Sớm sinh công chúa đầu lòng, mừng thay !
Quý yêu bồng chẳng rời tay,
Ôm ấp đêm ngày, nưng trứng, hứng hoa.
Nựng rằng : Hòn ngọc của ta
Đặt tên Bạch-Tuyết mới là xứng danh.

Bạch Tuyết bỏ còi

BÀ Hoàng số kiếp mỏng manh,
Thụ bệnh chẳng lành phút chốc quy
Nhà vua sớm mất vợ hiền [tiên.
Khóc than thương tiếc, buồn phiền khá lâu.
Nhưng vừa trọn một năm sau,
Cũng phải nén sầu, nối lại tơ duyên.
Tân nương tuy đẹp hơn tiên,
Nhan sắc thì có, đức hiền thì không.
Mặt hoa mơn mởn má hồng

Ai biết trong lòng nhạm hiểm khắt khe.
Nhất là kiêu ngạo gớm ghê,
Trên đời chẳng chịu một bề kém ai.
Con người sâu sắc nước đời,
Có thể giết người không phải gươm đao.
Rắp mưu định tiếm ngôi cao,
Lừa vua, nàng vẫn ngọt ngào như không.
Bộ ngoài ân ái mặn nồng,
Ác phu trong lòng đã lập mưu thâm,
Ngày ngày cốc rượu tay dâng
Pha liều thuốc độc, hại [illegible]m nhà vua.
Ngay tình, nào rõ m[illegible]u cơ,
Nhà Vua chẳng ng[illegible] Hoàng Hậu gian ngoan ;
Dần dần độc ngấm [illegible]uột gan
Một ngày đau đớ[illegible] suối [illegible]ng [illegible]ua chơi.

Bà vua nanh ác

GIẾT chồng, việc đã xong xuôi,
Vờ vĩnh sụt sùi, che mắt thế gian,
Rồi thì xong việc đám tang
Nghiễm nhiên Hoàng-Hậu đăng quang Vua Bà.
Càng thêm độc ác, kiêu xa,
Nhất thống sơn hà, ích kỷ hại nhân.
Bao nhiêu mỹ nữ, cung tần,
Thấy ai nhan sắc, ngấm ngầm ghen hơi,
Vì Bà chẳng muốn một ai
Mặt hoa da phấn xinh tươi hơn mình.
Bầy tôi đã rõ tinh tình
Khi bất thình lình, Hoàng-Hậu soi gương,
Ấy là triệu chứng bất tường
Làm cho ai nấy mình nhường rẽ run.
Bà Vua hỏi tấm gương con :
« Thiên hạ ai còn sắc đẹp hơn ta ? »
Gương thần thường vẫn tâu qua :
« Chúa Bà là bậc tiên nga nhất đời.
Tấm lòng tự ái được hài,
Hoàng-hậu tươi cười, nét mặt nở nang.
Chẳng may khi tiếng thần Gương
Nói tên người đẹp, một nàng cung phi.
Bà Vua ghen ghét gớm ghê,
Tưởng sự moi mề, móc ruột, ăn gan
Con người yểu điệu dung nhan
Cớ sao lại dám đẹp hơn Vua Bà...

Do Giáo sư Phạm Lệ Hương và Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven

Bạch Tuyết bị ghen

NGÀY qua, rồi tháng, năm qua.
Công chúa, con bà Hoàng-Hậu khi xưa,
Đã thành cô gái đào tơ,
Mởn mơ đôi tám, tuổi vừa xuân xanh.
Miệng cười như đóa hoa xinh,
Con mắt đa tình, đẫm nguyệt say hoa.
Mọi người yêu mến thiết tha,
Nhất vì tính nết hiền hòa, đoan trang.
Nàng tiên Bạch-Tuyết dịu dàng,
Khôn lớn lại càng thêm vẻ giòn xinh.
Bấy lâu Hoàng-Hậu vô tình,
Vì lòng chỉ nghĩ một mình bản thân
Một hôm chợt hỏi gương thần :
« Người đẹp tuyệt trần thiên hạ còn ai ? »
Gương tâu : « sắc nước hương trời,
Bấy lâu Hoàng-Hậu là người tiên nga.

Nhưng nay sắc sảo mặn mà,
Bạch-Tuyết mới là đáng bực hoa khôi.
Bà Vua nghe nói những lời
Phật lòng tự ái con người kiêu căng,
[illegible]ng đùng nổi giận nghiến răng,
[illegible]ối tưởng chừng loạn óc hóa điên.

Và trong ba bốn hôm liền
Ma ghen ám ảnh, muốn yên chẳng lành,
Đêm đêm trằn trọc thâu canh,
Ngày ngày gắt gỏng, bực mình biếng ăn.
Rồi cho được hả nỗi hằn,
Bà đầy Bạch-Tuyết làm thân nô tỳ.

Làm cho điêu đứng ê chề,
Công việc nặng nề, bắt phải đảm đang.
Thương thay ! Lá ngọc, cành vàng
Mà nay đầy đọa phũ phàng vì ai !
Cô nàng vất vả hôm mai
Xiêm áo tơi bời, thân thể lầm than.

Một hôm vợi nước lau sàn,
Tủi thân, nàng chẳng phàn nàn trách ai,
Ngừng tay, một lát nghỉ ngơi
Thở vắn than dài, giọt lệ chứa chan.
Làm khuây an ủi tâm can,
Gượng vui câu hát cho tan nỗi sầu.
Cảm tình mấy cặp bồ câu
Nghiêng ngả ghé đầu, như lắng tai nghe.
Làm xong công việc nặng nề,
Nàng ra miệng giếng đứng kề bờ rêu.
Dưới dàn quấn quít hoa leo,
Bức tranh tố nữ mỹ miều lồng khung.
Nàng nhìn đáy giếng nước trong,
Bóng mình lồng bóng hoa rung rập rờn.
Véo von sua đuổi cơn buồn,
Tiếng hát chập chờn dưới giếng âm vang.

Do Giáo sư Phạm Lệ Hương và Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiếu Đẳng chủ Kho Sách Xưa Quán Ven

Hoàng-tử xinh trai

CÓ chàng Hoàng tử lân bang
Nghe đồn Bạch-tuyết dịu dàng thanh tao.
Những là rầy ước mai ao
Gặp khách má đào, dạ ngọc mới cam.
Thắng yên ngựa bạch lên đàng,
Tới nơi vừa gặp cô nàng thần thơ
Bên bờ giếng, dưới giàn hoa
Ngắm bóng thẫn thờ, tiếng hát như ru.
Xuống yên rón bước, tỏ mò,
Lại gần, Hoàng tử thăm dò mặt hoa.
Tiếng đồn vi thực không ngoa
Chàng sẽ về nhà sắm lễ cầu hôn.
Cô nàng giữa đám chim non,
Đắm say trong giấc mộng hồn du dương.
Mải nhìn xuống giếng soi gương,
Bên cạnh bóng nàng bỗng thấy bóng ai ?
Rật mình lá rụng, hoa rơi,
Gót sen thoăn thoắt vội rời lầu trang.
Vườn hoa đã vắng hồng nhan
Chàng vẫn mơ màng đứng sững giờ lâu.
Nàng lên trên tít thượng lầu,
Bóng hồng thấp thoáng ghé đầu bao lan.
Trên cao nhìn tỏ mặt chàng,
Tưởng mạo đường đường, lẫm liệt xinh trai.
Bông hoa mái tóc sẵn cài
Giơ tay Nàng ném tặng người tìm hoa.

Hồi gương thần

ĐẮM tình, trong phút say sưa,
Nào ai có ngờ, nấp cạnh bụi hoa,
Bà Hoàng quắc mắt, dò la,
Thấy đôi trai gái xem ra đậm tình.

Lòng ghen bỗng nổi lôi đình.
Bạch-Tuyết thân hình luộm thuộm lọ lem,
Đã đầy xuống phận thấp hèn,
Tưởng thân ma dại, ai thèm đoái trông.
Chẳng ngờ Hoàng tử trẻ trung
Lòng vẫn phải lòng âu yếm, say mê.
Bà Vua ghen tức tái tê,
Vùng vằng sốc áo, hầm hè trở vô.
Lẻn qua đường lối quanh co,
Năm cửa tò vò, tới chốn thâm cung,
Hiên ngoài đôi báo canh phòng,
Bên trong cửa sắt lạnh lùng âm u ;
Tận cùng, cung thẳm, tối mù,
Lèo lét lù lù một ngọn lửa thiêng,
Ấy nơi bí mật thâm nghiêm,
Bà Vua tới đó để chiêm Gương thần,
Hỏi han câu hỏi mọi lần :
« Ai đẹp tuyệt trần hỡi hỡi Thần Gương ? »
Mặt gương bỗng phủ mờ sương,
Trong gương có tiếng phi thường đưa ra :
« Cô nàng là một tiên nga,
Mặt ngọc, da ngà, môi tựa san hô.
Mắt trong như nước mùa thu
Tóc đen óng ả, mây thua dịu dàng.
Hoa cười, ngọc nói đoan trang,
Bạch-Tuyết tên nàng tuyệt thế giai nhân. »

Mưu hại Bạch Tuyết

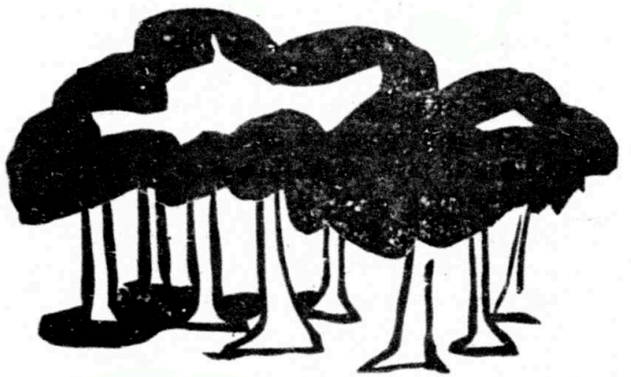
THOẠT nghe, tức loạn tâm thần,
Vua Bà sập cửa, hầm hầm ra ngay.

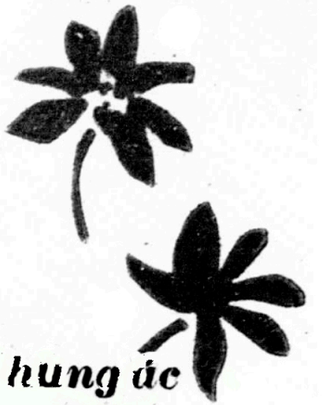

Đòi tên đầy tớ chân tay
Chuyên trị lâu ngày những việc tối tăm.
Anh chàng lớn khỏe như vâm,
Rậm râu, sâu mắt, môi thâm nanh vàng.
Hình dung cục mịch, phũ phàng,
Làm tôi bà Hoàng nanh ác, khắt khe,
Nhiều khi được lệnh éo le,
Dù gan tướng cướp cũng ghê sởn mình.
Nhưng vì phận sự phải đành
Nhắm mắt tuân hành, theo lệnh bề trên.
Biết mình phận thấp tôi hèn,
Trái lời chẳng khỏi luỵ phiền đến thân,
Nên khi được lệnh bất thần,
Biết có việc cần vội vã tới mau,

Dưới ngai quỳ gối
cúi đầu,
Lặng im chờ lệnh,
lo âu, hãi hùng.
Vua Bà nét mặt lạnh lùng,
Trao chiếc hộp hồng, nắp khảm ngọc châu,
Truyền rằng : « Ngươi rắp mưu sâu,
Dụ nàng Bạch-Tuyết đưa vào rừng hoang.
Liệu cơ, sửa rất nhẹ nhàng,
Lấy trái tim nàng bỏ hộp dâng ta.
Tên hầu vâng lệnh lui ra,
Toát mồ hôi trán, nghĩ mà thất kinh.
Chẳng bao lâu khắp triều đình
Rõ việc hãnh hình của chúa ác tâm.
Bà Vua độc địa thâm trầm,
Người ta sợ hãi, ghét ngầm hơn xưa,
Vì ai lòng cũng mến ưa
Nàng tiên Bạch-Tuyết ngây thơ dịu dàng.

Dịu dàng càm hung ác

HÔM sau, sáng sớm tinh sương,
Ngọn cỏ bên đường lóng lánh hạt châu.
Cô Nàng cưỡi ngựa bạch câu,
Cùng tên đầy tớ theo sau lên đàng
Trộm nhìn công chúa đoan trang
Rung động can tràng, tên bộc thô sơ
Nghĩ thầm : « Công chúa ngây thơ
Lòng ai há nỡ chẳng ưa cho đành.
Nếu ta hạ thủ hành hình,
Mình sẽ gớm mình, ghê tởm tanh hôi.
Sống mang tội với đất trời,
Mặt nào còn giám trông người thế gian.
Mai sau thác xuống suối vàng,
Diêm Vương sẽ đốt hồn tan vạc dầu.
Lệnh Vua, dù biết cơ cầu,
Nếu chẳng cúi đầu, nhắm mắt tuân theo,
Thân này chẳng thoát hàm beo,
Vợ con nheo nhóc, trăm chiều lầm than.
Mà nàng công chúa gian nan
Chưa chắc thoát nàn khỏi chết tay ai.

« Hoàng Hậu thình lình nếu biết chúng ta
Chửa Nàng Bạch Tuyết trong nhà,
Thời nguy cả nút ! Ắt là không lâu,
Chỉ trong hôm trước, hôm sau,
Cả bọn mất đầu, hóa kiếp ra ma... ! »
Nàng rằng : « Xin chớ lo xa,
Bà Hoàng há biết đâu ta chốn này ! »
Lùn rằng : « Nàng quá thơ ngây,
Tưởng chừng Hoàng Hậu là tay xuềnh xoàng.
Ấy tay phù thủy cao cường,
Phép thuật phi thường, biến hóa thần thông.
Dù Nàng trốn tận thiên cung
Bà ta cũng có phép lùng tới ngay.
Và, biết đâu, giữa lúc này,
Yêu tinh chẳng nấp đâu đây, xó nào... »
Bọn lùn nghe bỗng nôn nao,
Phồng mũi phì phào như để đánh hơi,
Rồi tìm sạo sục khắp nơi,
Kẻ nhòm khe tủ, người soi gầm giường.
Ngủ Khì lục soát đáy rương,
E Lệ cuống cuồng khám túi Khắt Khe.
Chàng Vui Tươi chạy le te,
Tiện tay tốc cả... râu ria Thầy Đồ.
Bầy chàng lo lắng bơ phờ,
Hoàng Hậu bây giờ dẫu chẳng tăm hơi,
Song le việc cũng khó xuôi :
Đuổi nàng Bạch Tuyết, ôi thôi chẳng đành.
Để Nàng náu chốn lều tranh,
Tội vạ tầy đình lỡ để ai mang ?

Tham thực... không cực thân

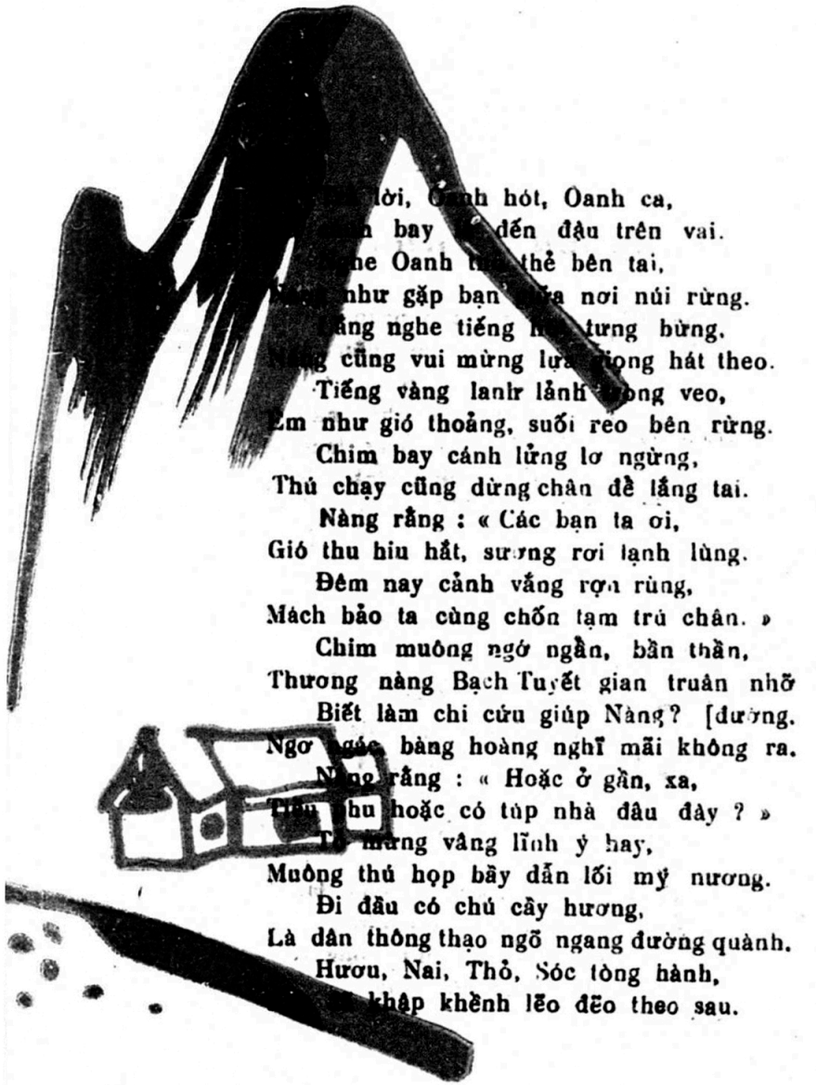
BIẾT mình gặp bước dở dang,
Nàng vờ nói dỗi tính đàng thoái lui.
Rằng : « Thôi ! Nếu vậy thì thôi,
Làm luỵ các người, ta chẳng thiết chi.
Thân này liều với nan nguy,
Vào rừng lang sói vồ đi cho rồi !
Ở đây chi nữa chán đời,
Làm bếp các người, ai có biết công... »
— « Ồ ! Nàng làm bếp ? Thực không ? »
Chàng Vui Tươi hỏi, tỏ lòng hoan nghênh.
Nàng rằng : « Đầu bếp trứ danh,
Ta nấu rất sành đủ món cao lương.
Nghề riêng, bánh mật, bánh đường,
Bánh nho, bánh mứt, lại càng chuyên môn.
Nghe nàng kể các bánh ngon,
Cả bầy chú lùn tắc lẻm khát khao.
Đồng thanh sau chú nhao nhao :
« Xin nàng ở lại, dù sao cũng đành... »
Duy chàng Khe Khắt dành hanh,
Mỉa : « Lũ chú mình chỉ chết vì ăn ! »

Nàng lần bước thấp, bước cao,
Chập choạng vướng vào rễ rủ, cành la.
Tưởng chừng quỷ quái yêu ma,
Nấp sau cây cối, xồ ra chắn đường.
Hãi hùng cầm cổ chạy quàng,
Đâm so, ngã rụi, bàng hoàng như mơ.
Nàng đi tới quãng rừng thưa,
Chồn cẳng bơ phờ, mệt thở hơi tai.
Giòng châu lã chã, tuôn rơi,
Tối tăm mắt mũi, rã rời tay chân.

Bạn chim muông

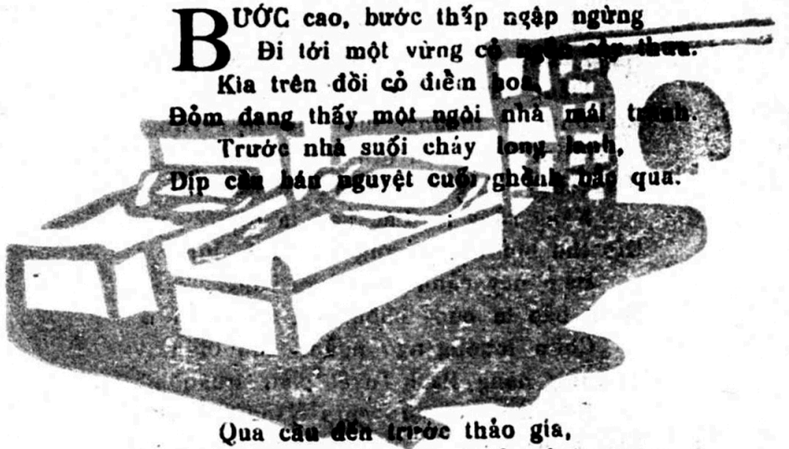
CÁC loài cầm thú lần lần
Kéo nhau lại gần Nàng để đánh hơi.
Nào là thỏ, sóc, hươu, nai
Tò mò xúm xuýt tới nơi nghé nhìn.
Nhưng Nàng vẫn lịm, liên miên,
Bưng mắt nhắm nghiền, thiếp giấc mê man.
Một con thỏ bé, bạo gan,
Xán gần thút thít, mơn man cổ nàng.
Khiến Nàng choàng dậy bàng hoàng,
Muông thú vội vàng tản mác trốn quanh.
Trên cây, một cặp hoàng oanh
Véo von tiếng hót trên cành lả lơi.
Nàng âu yếm hỏi : « Oanh ơi.
Trên bước đường đời, đủi gặp gian truân,
Làm sao vượt nổi khó khăn,
Lại đây Oanh hãy ân cần bảo ta... »

...ời, ...nh hót, Oanh ca,
...n bay ... đến đậu trên vai.
...he Oanh t... thẻ bên tai,
...như gặp bạn ...a nơi núi rừng.
...ắng nghe tiếng ... tưng bừng,
...g cũng vui mừng lư... ...ong hát theo.
Tiếng vàng lanh lảnh ...ong veo,
Êm như gió thoảng, suối reo bên rừng.
Chim bay cánh lửng lơ ngừng,
Thú chạy cũng dừng chân để lắng tai.
Nàng rằng : « Các bạn ta ơi,
Gió thu hiu hắt, sương rơi lạnh lùng.
Đêm nay cảnh vắng rợn rùng,
Mách bảo ta cùng chốn tạm trú chân. »
Chim muông ngớ ngẩn, bần thần,
Thương nàng Bạch Tuyết gian truân nhỡ [đường.
Biết làm chi cứu giúp Nàng?
Ngơ ... bàng hoàng nghĩ mãi không ra.
... rằng : « Hoặc ở gần, xa,
... thu hoặc có túp nhà đâu đây ? »
... mừng vâng lĩnh ý hay,
Muông thú họp bầy dẫn lối mỹ nương.
Đi đâu có chú cây hương,
Là dân thông thạo ngõ ngang đường quành.
Hươu, Nai, Thỏ, Sóc tòng hành,
... khập khểnh lẽo đẽo theo sau.

Đàn chim rủ rỉ sôn sao,
Bay theo vỗ cánh rào rào trên không.
Một đoàn cầm thú thong dong,
Đưa nàng công chúa lần trong lối rừng.

Trong lều tranh vắng vẻ

Bước cao, bước thấp ngập ngừng
Đi tới một vừng cỏ [illegible] thưa.
Kìa trên đồi cỏ điểm hoa,
Đỏm đang thấy một ngôi nhà mái tranh.
Trước nhà suối chảy long lanh,
Dịp cầu bắc nguyệt cuối ghềnh bắc qua.

Qua cầu đến trước thảo gia,
Quái lạ ! Sao nhà lặng ngắt vắng tanh.
Lần theo hàng dậu, rạo quanh,
Nàng lên tiếng gọi — Âm thanh trả lời.
Ba lần gõ cửa, công hoài,
Cửa đóng then cài, không tiếng đáp thưa.
Nhìn qua cửa kính ám nhòa,
Bên trong chỉ thấy lờ mờ bóng đen.
Đánh liều, Nàng cứ nâng then
Mở toang cửa lớn, gót sen lẻn vào.

Thử xem nhà cửa [illegible] sao,
Cho biết ai nào chủ nư [illegible] đây.
Vào trong, quang cả [illegible] h y
Sàn nhà rác rưởi, đồ bầy ngổn ngang.
Bầy cái ghế, một cái bàn,
Thấp lùn như của một đoàn trẻ con.
Đoàn chừng các cậu lên non,
Đốn củi hãy còn công việc mải mê,
Nên nhà cửa để bộn bề
Chỗ này bộ áo, xó kia chiếc giầy.
Góc nhà, bát đĩa chậu đầy,
Như để lâu ngày chẳng rửa nhớp nhơ.
Nồi, niêu, xanh, chảo chồng trơ,
Ghế bàn bụi phủ, xà nhà nhện vương.
Nàng Bạch Tuyết động lòng thương.
Nghĩ bụng : dễ thường bọn trẻ bồ côi,
Như mình, không mẹ chăn nuôi,
Chẳng ai coi sóc, thiếu người yêu đương.

Âu là ta hãy sửa sang
Nhà cửa gọn gàng, sạch sẽ như li.
Chiều nay, các cậu bé về,
Ngạc nhiên sẽ thấy mọi bề phong quang.
Nghĩ xong, sắn áo gọn gàng,
Tay ngọc nhẹ nhàng, làm việc vui tươi.
Lau chùi dọn dẹp khắp nơi.
Ra tay nội trợ, chẳng nài quản công.
Muốn nàng công việc chóng xong,
Muông thú họp cùng giúp đỡ một hai.
Rùa dâng ván giặt bằng mai,
Hươu cho mượn gạc để phơi áo quần ;
Sóc đi quét tước ngoài sân,
Mạng nhện trên trần đã có giơi khua :
Thỏ ngồi rửa bát lê la,
Chim bay tấp tới hái hoa cắm bình.
Trong chốn bếp, chốn nhà tranh
Giọn giẹp đã thành gọn ghẽ, phong quang.
Nồi súp bọng đặt lò than
Bốc lên ngửi ngát một làn khói thơm.
Cửa nhà rộn rã tinh tươm,
Mặt trời vừa lặn, chiều hôm tối dần.
Trong khi chờ đợi [illegible]
Thăm thú Nàng lại [illegible] gác phòng trên

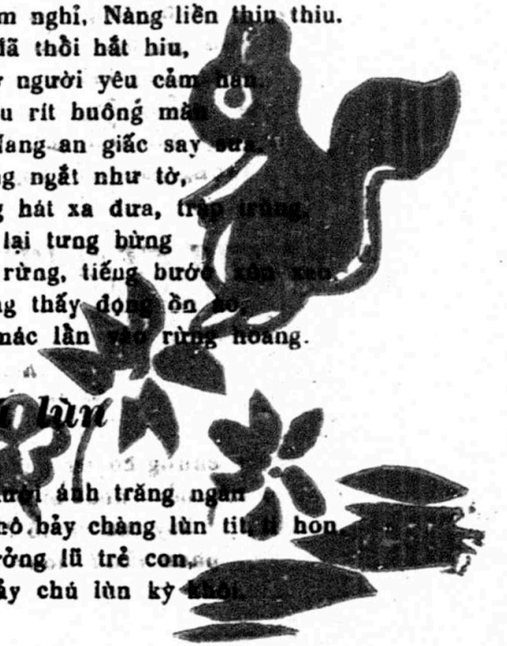

Thấy kê bảy bộ giường liền,
Mỗi giường chữ khắc một tên dị kỳ :
« Thầy-Đồ », « Khe khắt », « Ngủ khì »,
«Xuềnh-xoàng», « E-lệ », «Hắt-sì», « Vui-tươi ».
Khiến Nàng khúc khích, nực cười,
Tên tuổi lạ đời ! Ai khéo đặt tên !
Đang khi mỏi mệt mình tiên,
Lên giường nằm nghỉ, Nàng liền thiu thiu.
Gió chiều đã thổi hắt hiu,
Bày chim lo sợ người yêu cảm hàn.
Rủ nhau ríu rít buông màn
Che đắp cho Nang an giấc say sưa.
Bốn bề lặng ngắt như tờ,
Bỗng đâu tiếng hát xa đưa, trập trùng.
Xa xa gần lại tưng bừng
Vang một góc rừng, tiếng bướm xôn xao.
Chim muông thấy động ồn ào,
Vội vàng tản mác lẫn vào rừng hoang.

Bày chú lùn

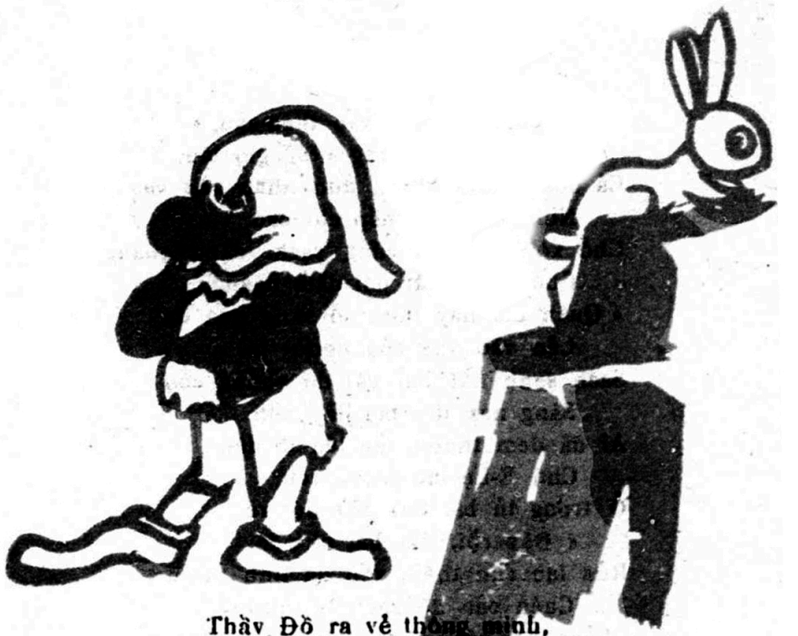
BẤY giờ, dưới ánh trăng ngần
Nhấp nhô bảy chàng lùn tịt ti hon.
Nhìn xa tưởng lũ trẻ con,
Lại gần hóa bảy chú lùn kỳ khôi.

Hình thù ngắn ngủn, nực cười,
Trán rộng, cằm lồi, mày rậm, mắt sâu,
Mũi khoằm như mỏ diều hâu,
Cái đầu hói nhoáng, bộ râu sồm soàm.
Bọn lùn ở chốn rừng hoang,
Chưa một khách phàm đề gót vãng lai.
Sáng ngày sẻng cuốc vác vai,
Mò lên núi hiểm đề khai mỏ vàng,
Và tìm ngọc thạch, kim cương,
Chiều tối trở đường về chốn lều tranh.
Nếu người ta hỏi bầy anh :
Tìm vàng, kiếm ngọc đề dành làm chi,
Lùn ta lúng túng thường khi,
Biết đề làm gì, ngớ ngẩn không thưa.
Ở trong rừng thẳm trơ vơ,
Trăm năm chẳng thấy mặt qua một người,
Bầy chú lùn tịnh dở hơi
Tưởng tượng gầm trời đầy giống yêu ma.

Những sự quái gở

RẢO chân khi sắp tới nhà
Nhìn trên mái cỏ là là khói lên.
Lại gần, thấy cửa tung then,
Cả bầy chú bèn trố mắt, thất kinh.
Đoán chừng có sự chẳng lành :
Lửa lò ai nhóm nhà mình ai vô ?
Quỷ sứ hay ma cà lồ ?
Hay rồng phun lửa ? Hoặc Hồ Ly Tinh ?

Thầy Đồ ra vẻ thông minh,
Tự đắc đây mình lời nói tiên tri.
Rằng : « Ta đã bảo từ khi
Hai trăm năm trước, quả thì không sai.
Nay mai, trời sẽ ra tai,
Một cuộc đổi đời, xảy đến không lâu. »
Bầy chàng rón rén, kéo nhau,
Thập thò hé cửa, ló đầu nhìn trong.
Lạ này ! Người vắng buồng không.
Ai quét trong phòng sạch sẽ như lì ?
Trông nhau đứng ngẩn tò te,
Toan vào nhưng lại rụt rè sợ ma.
Thầy Đồ làm mặt gan già :
« Thì cứ vào nhà, xem đã làm sao !
Anh em tiến trước lên nào,

Ta đi chặn hậu, sẽ vào theo sau. »
Ngập ngừng, đứng sững giờ lâu,
Cả đoàn mới quyết... ùn nhau kéo vào
Nhìn xem từ thấp chí cao,
Chỗ xó xỉnh nào cũng sạch, cũng quang.
Chú Khe Khắt nói đâm ngang :
« Quân ma này thực sỗ sàng quá đa !
Lẻn vào nhà của người ta,
Sạch sanh hạt bụi cái dơ chẳng còn.
Sáng nay đĩa bát đầy bồn
Ai đã đem thuồn, tẩu tán đi đâu ? »
Chú E-Lệ lục trước sau,
Ở trong tủ bát thò đầu nói ra :
« Đây rồi, đĩa bát nhà ta,
Rửa lau cẩn thận, xếp đà tinh tươm.
Chén của đệ sạch lạ thường.
Chẳng thấy vết đường nhơm nhớp sếnh tay. »
Chú Hắt-Sì mắt gấp gay,
Nhìn lên lò sưởi thấy đầy bình hoa,
Mùi thơm phảng phất thoảng qua
Chú thở phì phà phồng mũi đón hương.
Một luồng gió sộng qua buồng,
Bất đồ cảm lạnh cuống cuồng hắt hơi.
Mấy cơn mũi dục đồ hồi,
Lở đất long trời, vang động tứ tung.
Lớp nhà tranh bị chuyển lung,
Và Nàng Bạch-Tuyết, giấc nồng đang mơ.
Tưởng chừng sét đánh gần xa,
Choàng dậy thẫn thờ, rụi mắt, vươn vai.

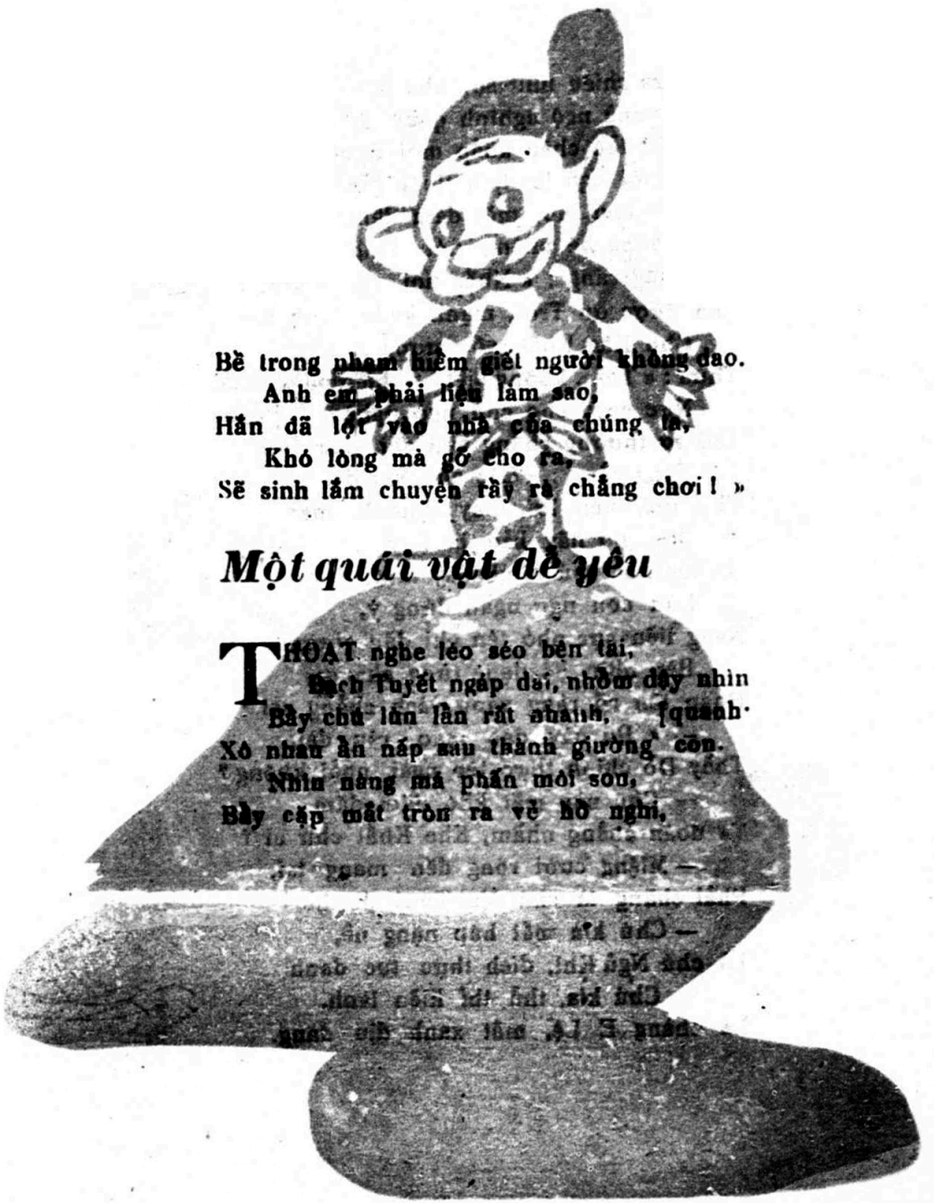
Giới thiệu chủ khách

NGHE tiếng động, bỗng lắng tai,
Bọn lùn hốt hoảng : có ai trên lầu ?
Rồi cùng run sợ bảo nhau :
Con ngoáo ba đầu, hay quỉ sáu tay ?
Thầy Đồ ranh vặt xưa nay,
Thắp cây đèn nến, rủi tay chú Xuềnh,
Dỗ rằng : « Muốn rõ tình hình.
Chịu khó, chú mình lên gác xem sao.
Nguy nan dù có thế nào,
Vững lòng hãy cứ trông vào ta đây,
Sáu anh hùng sẽ ra tay,
Đứng trấn dưới này đón vật quái hung.
Xuềnh Xoàng chỉ vững nửa lòng,
Đánh liều rón bước lên phòng gác trên.
Tới đầu thang nghền cổ lên,
Run bật, ngọn đèn suýt rụng rời tay.
Nàng Bạch-Tuyết mắt còn cay,
Bấy giờ vừa ngáp, vừa xoay trở mình.
Nhát gan, hoảng sợ, chú Xuềnh
Cắm cổ lao mình ba bốn bực thang.
Sáu chàng kia cũng kinh hoàng.

Đồ xô xúm lại hỏi han sự tình.
Chú Xuềnh sắc mặt tái xanh,
Trống ngực thình thình nói chẳng ra hơi.
Chỉ ra hiệu với mọi người :
Eo ! Con quái vật là loài gớm ghê !
Mình cao lớn, tóc lê thê,
Đang ngủ khè khè, tiếng ngáy o o...
Bọn lùn vững dạ, không lo.
Tay đèn, tay búa lò dò lên thang,
Lăm le gặp quái liền choang,
Nhưng... chỉ thấy nàng tuyệt sắc tiên nga,
Còn đang thiêm thiếp giấc hoa.
Một mình nằm lấn hơn ba bộ giường.
Thực là một sự lạ thường.
Cả bầy anh chàng giương mắt lặng yên,
Khác nào như bị thôi miên.
Chú Vui lẩm bẩm : « Thường Tiên giáng Trần ! »
Chú E Lệ ghé lại gần :
« Có lẽ thiên thần sa xuống nhà ta... »
Ngủ Khì lố mắt la đà,
Khen thầm : « Trong ngọc, trắng ngà, đẹp ghê ! »
Thầy Đồ nhíp mắt, tí hi :
« Gái tơ đương thì đẹp tựa sao mai ! »
— « Gái tơ... ? Là cái quái thai ? »
Chú Xuềnh ta hỏi mấy lời ngô nghê.
Thầy Đồ giảng nghĩa cho nghe :
« Gái tơ, gái trẻ, vị chi... đàn bà ! »
Chàng Khe Khắt thở hắt ra :
« Nếu vậy thực là một sự nguy tai !
Đàn bà xinh đẹp bề ngoài,

Bề trong nham hiểm giết người không dao.
Anh em phải liệu làm sao,
Hắn đã lọt vào nhà của chúng ta,
Khó lòng mà gỡ cho ra,
Sẽ sinh lắm chuyện rầy rà chẳng chơi ! »

Một quái vật dễ yêu

THOẠT nghe léo xéo bên tai,
Bạch Tuyết ngáp dài, nhổm dậy nhìn quanh.
Bầy chú lùn lần rất nhanh,
Xô nhau ẩn nấp sau thành giường cao.
Nhìn nàng mà phấn mỏi sou,
Bầy cặp mắt tròn ra vẻ hỏ nghi,

Nửa chiều như sợ, như si,
Nàng trông ngộ nghĩnh quay đi mỉm cười.
Gật đầu chào khắp mọi người,
Nàng mới ngỏ lời lịch thiệp hỏi thăm...
Bầy chú lùn, mặt đăm đăm,
Vẫn không hé miệng nói năng nửa lời.
Nàng rằng : « Nhắc hỏi các người :
Vẫn được ơn Trời, mạnh khỏe, bình an ? »
Chú Khe Khắt, vốn ương gàn,
Thưa : « Tôi... không biết ! » khiến nàng thoạt
Nực cười cho chú ngô nghê. [nghe
Thô sơ thường chẳng biết chi việc đời.
Nàng rằng : « Các chú lùn ơi,
Chú nói nên lời, may thực là may !
Bây giờ hãy bảo ta hay
Họ tên các chú mình đây là gì ? »
Lùn còn ngơ ngẩn đứng ỳ,
Nàng liền sực nhớ tên ghi đầu giường.
Bèn nhìn bộ dạng từng chàng,
Đoán tên rõ ràng vanh vách chẳng sai :
— « Bô này đạo mạo, râu dài,
Thầy Đồ chính thực tên ngài, phải không ?
— Chú này mặt khó đăm đăm,
Ta đoán chẳng nhầm, Khe Khắt chứ ai ?
— Miệng cười rọng đến mang tai,
Phải chăng là chú Vui Tươi đó hề ?
— Chú kia mắt húp nặng nề,
Là chú Ngủ Khì, đích thực tục danh.
— Chú kia, thủ thỉ hiền lành,
Là chàng E Lệ, mắt xanh dịu dàng.

— Chú này chất phác [illegible],
Là chú Xuềnh Xoàng, lời đoán [illegible].
— Sáu người tên đã đoán rành,
Còn chàng thứ bảy, tích danh [illegible] !»
Thấy Nàng nói đúng từng lí,
Chú Khe Khắt lại càng nghi [illegible],
Hỏi rồn [illegible] thế mụ là [illegible] ?
Ở đâu lạc loài lần [illegible] tới đây ?
Vào nhà đường đột, ô hay !
Hẳn là rắc rối định soay trò gì ? »
Nàng đáp lại rất nhu mì,
« Ta là Bạch Tuyết, có chi mà ngờ ? »
Ngạc nhiên, lùn mới bẩm bơ :
« Công-chúa... ! Sao mà lạc bước tới đây ? »
Nang bèn kể lại cho hay
Sự tình Hoàng Hậu sau này gian ngoan.
Vua cha thời bị thác oan,
Nàng bị xử tàn, Hoàng Hậu ghét ghen.

Đuổi thì thương vương thì tội

BỌN lùn mới rõ căn nguyên,
Bà Hoàng quỷ quyệt ! Nghe tên rùng [mình !
Chú Khe Khắt, sợ thất thanh :

« Hoàng Hậu thình lình nếu biết chúng ta
Chửa Nàng Bạch Tuyết trong nhà,
Thời nguy cả nút ! Ắt là không lâu,
Chỉ trong hôm trước, hôm sau,
Cả bọn mất đầu, hóa kiếp ra ma... ! »
Nàng rằng : « Xin chớ lo xa,
Bà Hoàng há biết đâu ta chốn này ! »
Lùn rằng : « Nàng quá thơ ngây,
Tưởng chừng Hoàng Hậu là tay xuềnh xoàng.
Ấy tay phù thủy cao cường,
Phép thuật phi thường, biến hóa thần thông.
Dù Nàng trốn tận thiên cung
Bà ta cũng có phép lùng tới ngay.
Và, biết đâu, giữa lúc này,
Yêu tinh chẳng nấp đâu đây, xó nào... »
Bọn lùn nghe bỗng nôn nao,
Phồng mũi phì phào như để đánh hơi,
Rồi tìm sạo sục khắp nơi,
Kẻ nhòm khe tủ, người soi gầm giường.
Ngủ Khì lục soát đáy rương,
E Lệ cuống cuồng khám túi Khắt Khe.
Chàng Vui Tươi chạy le te,
Tiện tay tốc cả... râu ria Thầy Đồ.
Bầy chàng lo lắng bơ phờ,
Hoàng Hậu bây giờ dẫu chẳng tăm hơi,
Song le việc cũng khó xuôi :
Đuổi nàng Bạch Tuyết, ôi thôi chẳng đành.
Để Nàng náu chốn lều tranh,
Tội vạ tầy đình lỡ để ai mang ?

Tham thực... không cực thân

BIẾT mình gặp bước dở dang,
Nàng vờ nói dỗi tính đàng thoái lui.
Rằng : « Thôi ! Nếu vậy thì thôi,
Làm luỵ các người, ta chẳng thiết chi.
Thân này liều với nan nguy,
Vào rừng lang sói vồ đi cho rồi !
Ở đây chi nữa chán đời,
Làm bếp các người, ai có biết công... »
— « Ồ ! Nàng làm bếp ? Thực không ? »
Chàng Vui Tươi hỏi, tỏ lòng hoan nghênh.
Nàng rằng : « Đầu bếp trứ danh,
Ta nấu rất sành đủ món cao lương.
Nghề riêng, bánh mật, bánh đường,
Bánh nho, bánh mứt, lại càng chuyên môn.
Nghe nàng kể các bánh ngon,
Cả bầy chú lùn tắc lẻm khát khao.
Đồng thanh sau chú nhao nhao :
« Xin nàng ở lại, dù sao cũng đành... »
Duy chàng Khe Khắt dành hanh,
Mỉa : « Lũ chú mình chỉ chết vì ăn ! »

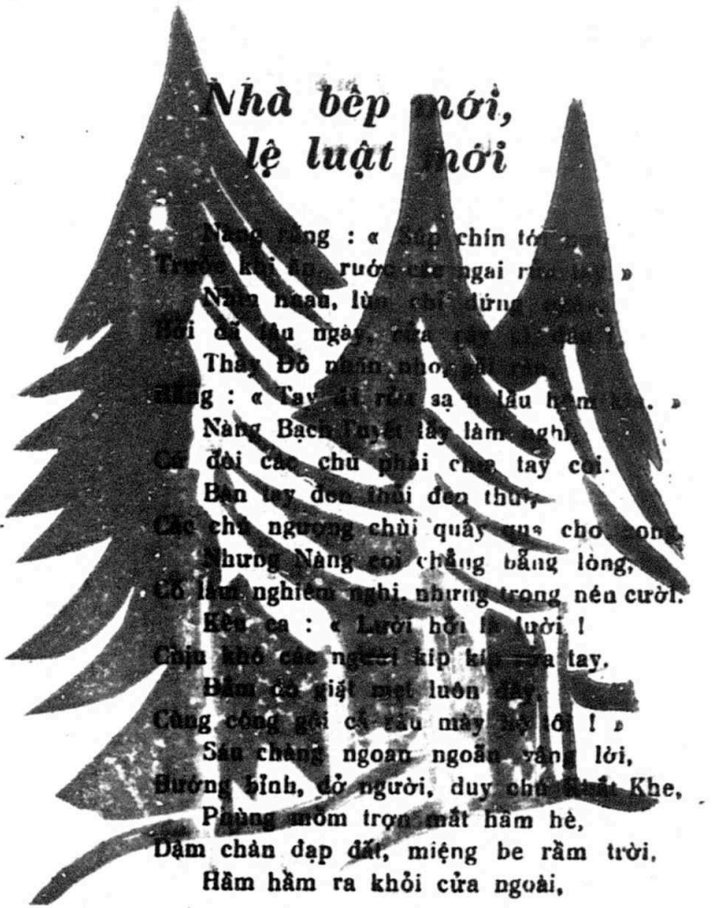

Nhớ câu « tham thực cực thân »,
Chờ khi đầu rụng, ăn năn đã rồi ! »
Anh em đã chẳng nghe lời,
Lại mắng một hồi : « Im miệng ! Thủy thui ! »
Chàng Khe Khắt chịu gượng lui
Để Nàng Bạch Tuyết tạm thời nấu nướng.
Xem tài đầu bếp phô trương,
Bánh mứt, bánh đường làm thử ăn chơi.
Bao giờ nếm biết mùi rồi,
Thời nàng sẽ liệu nẻo rời lều tranh.
Bấy giờ sực bắt thình linh,
Khói súp nấu hành dưới bếp đưa lên.

Nàng bèn chạy vụt như tên,
Xuống thăm nồi súp để quên trên lò.
Chú Khe Khắt được thể, hò :
« Cô ả chẳng rồ, tất cũng gàn ương. »
Bẩy chàng theo xuống cầu thang
Ló đầu nhìn xuống, xem nàng làm chi.
Lửa reo dưới bếp rầm rì,
Mùi súp hơi phì, điếc mũi thơm tho.
Bọn lùn phồng mũi nở to,
Kiến vừa bò bụng, reo hò : « Súp ngon ! »
Rồi cùng vui vẻ lon ton,
Ngồi quanh bàn tròn, sắp dĩa ra xơi...

Nhà bếp mới, lệ luật mới

Nàng rằng : « Súp chín tới rồi,
Trước khi ăn, nước [illegible] »
Nàng hoàn, lùa chú [illegible]
Rồi để tàn ngày, [illegible]
Thấy Đô nhảm nhoẻn [illegible]
Rằng : « Tay đã rửa sạch [illegible] »
Nàng Bạch Tuyết bảo làm nghi[illegible]
Cứ đòi các chú phải chìa tay coi.
Bàn tay đen thui đen thủi,
Các chú ngượng chùi quẩy mụa cho xong.
Nhưng Nàng coi chẳng bằng lòng,
Cô làm nghiêm nghị, nhưng trong nén cười.
Kêu ca : « Lười hỡi là lười !
Chịu khó các ngươi kịp kì[illegible]a tay.
Bẩm tơ giặt mặt luôn tay,
Cũng công gội cả đầu mày mới ô ! »
Sáu chàng ngoan ngoãn vâng lời,
Hường bình, dở người, duy chỉ Khắt Khe,
Phùng mồm trợn mắt hầm hè,
Dậm chân đạp đất, miệng be rầm trời,
Hầm hầm ra khỏi cửa ngoài,

Hăng hái ngỏ lời xui giục anh em :
Thuyết rằng : « Các chú nhát hèn,
Nam nhi chí khí, sợ tên đàn bà !
Dần dần sẽ bị hắn ta
Sỏ chân lỗ mũi, thật là đến bêu !
Rồi ra, ái ố mỹ miều,
Hắn lấy giải điều buộc túm râu ria.
Ta đây là bậc tu mi,
Quyết không chịu phục, làm chi thì làm... »
Thầy Đồ nghe nói làm bàm,
Điên ruột hất hàm bảo các anh em
Tóm thằng Khe Khắt ma lem,
Quẳng vào vại nước một phen tắm ùm.
Co lên dấn xuống tì tùm,
Nước sặc vào mồm, nước ngấm vào tai...
Rồi thì khắp mặt ai ai
Tắm lau sạch sẽ, trông người tỉnh tao.
Đến khi bầy chú dẫn vào,
Bạch Tuyết đón chào, hớn hở vui tươi.
Rồi nàng kéo ghế mời ngồi
Cùng nhau thù tạc, hưởng nồi súp ngon.

Trái tim ai ?
Trái tim nai !

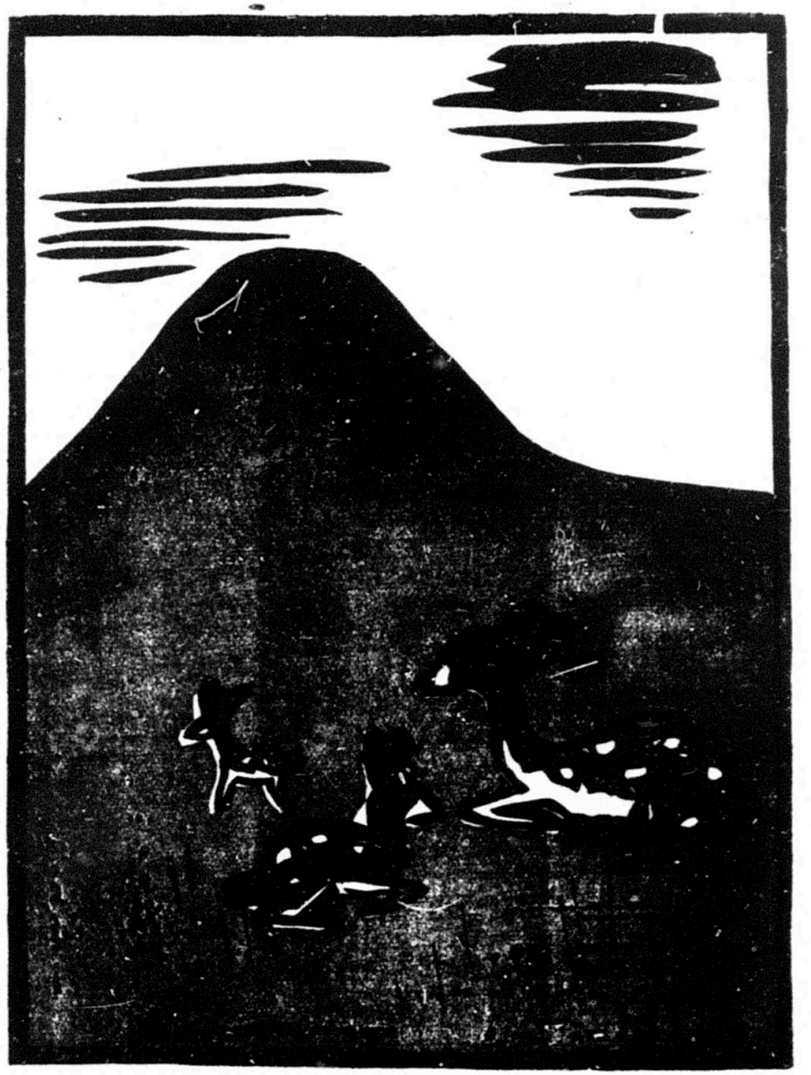
ĐỒNG thời, Hoàng hậu chúa ôn
Nóng ruột bồn chồn như dại như
Trên lầu đi, lại huyên thuyên [điên.

Như con hổ cũi, chẳng yên đứng ngồi.
Cái thằng đầy tớ thiên lôi,
Chờ đợi lâu rồi chưa thấy tăm hơi.
Đêm khuya, sao điểm đặc trời,
Đồng hồ chậm chạp đếm thời khắc qua.
Bỗng đâu tiếng ngựa gần xa,
Hoàng Hậu cười khà, mở cửa ngóng trông.
Một người đôi ngựa song song,
Mà Nàng Bạch Tuyết thời không thấy về.
Bà Hoàng trong dạ hả hê,
Miệng cười the thé, nghe ghê rợn người.
Tên hầu sợ toát mồ hôi,
Trong dạ bồi hồi, lẳng lặng lên thang,
Mắt không dám ngó bà Hoàng,
Hộp con, quỳ trước ngai vàng dâng lên.
Bà Hoàng mở nắp ra liền
Quắc mắt lên nhìn, thấy trái tim non,
Máu còn tươi đỏ như son,
Tim Nàng Bạch Tuyết ! chẳng còn hồ nghi !

Truyền cho đầy tớ lui đi,
Bà Hoàng chẳng ngại đêm khuya lạnh lùng,
Lần mò tới chốn thẩm cung,
Để đem sự lòng tỏ với Thần Gương.
Rằng : « Nay quốc sắc thiên hương
Nhất trong thiên hạ, dễ thương là ta ? »
Khói vàng, khói biếc tỏa ra,
Mặt gương ám nhòa tiếng nói khẩy trêu :
« Đi qua hết bảy ngon đèo,
Vượt qua bầy thác, rồi trèo lên non,
Có ngôi nhà lá con con
Với bầy thằng lùn, giữa chốn rừng thiêng... »
Ngắt lời, Hoàng Hậu ngạc nhiên :
« Bầy thằng lùn nọ, là duyên cớ gì ? »
Thần Gương, mặt lại sầm sì,
Nói tiếp rầm rì, ra giọng mỉa mai :
« Bầy thằng lùn đo ai ơi,
Cho Nàng Bạch Tuyết nhờ nơi ra vào... »
Bà Hoàng điếng lặng, lao đao,
Ức cổ nghẹn ngào, lời nói chẳng ra,
Mở ngay nắp hộp nhìn qua,
Trái tim trong đó, nhỏ là tim ai ?
Gương rằng : « Ấy trái tim nai,
Đầy tớ của ngài nói dối như rành rọt »
Bà Vua mặt xám, mày xanh,
Giận [illegible] ném hộp tan tành vỡ gương,

Mảnh rơi xuống gạch vỡ xoang
Nghe như chế nhạo bà Hoàng thấp cơ

Thước quỉ phép ma

CÀNG ngẫm nghĩ, càng cay chua,
Chưa thấy bao giờ bà giận gớm ghê.
Bà nguyền, Bà rủa, Bà đe,
Bảo cho Bạch Tuyết, con kia liệu đời !
Bà thề ăn sống nuốt tươi,
Sé xác tơi bời mới hả tâm can !
Dần dần giận đã ngớt cơn,
Bà ngồi bà nghĩ muôn vàn mưu thâm,
Làm sao cho hả ác tâm.
Hại ngấm, giết ngầm Bạch Tuyết mới nghe.
Bà cười, cười gớm, cười ghê,

Lừ lừ mở khóa rồi đi xuống hầm.
Vào trong buồng tối u âm,
Lạnh lẽo âm thầm như chốn nhà ma.
Một con cú đậu trên sà,
Mắt xanh léo lét như là ma chơi.
Khi bà Hoàng Hậu tới nơi,
Con vật rã rời vỗ cánh bay la,
Rồi kêu hu hú, đậu sà,
Bên lò âm ỉ, là là khói bay.
Trong buồng thí nghiệm hiểm này,
Bà Hoàng phù thủy, vốn tay cao cường,
Lục tìm tra sách Âm Dương,
Luyện phép phi thường, xuất quỷ nhập tinh.
Bà pha liều thuốc cải hình,
Làm cho xinh đẹp biến thành xấu xa.
Lệ cá sấu, bướu lạc đà,
Cát của Thời Giờ, bồ hóng của Đêm,
Đem pha với nước Hoàng Tuyền,
Quấy đều uống ực, tự nhiên biến hình,
Đang bà Hoàng Hậu đa tình,
Nháy mắt đã thành mụ khọm ma lem,
Răng móm mém, mặt hom hem,
Trán răn, mũi lõ, mắt nhèm đỏ hoe,
Tiếng cười thé thé rợn ghê,
Khập khiễng chân què, sống áo tả tơi.
Thay hình đổi dạng xong rồi,
Bà Hoàng nghĩ cách giết người không gươm.
Sách thuốc độc, giở từng chương,
Mắt vọ gườm gườm, miệng niệm chú ma.
Bà tìm, tra cứu đã ra :

Quả táo tẩm độc, món quà gớm ghê,
Làm cho ngủ mệt, ngủ mê,
Một giấc nặng nề lim lim trăm năm,
Rồi bà sung sướng cười thầm
Nhách môi nanh ác mạnh tâm hại người.

Cuộc đời êm đẹp

Ở nơi rừng thẳm xa xôi,
Biệt tịch cuộc đời, xa chốn đài trang,
Bầy chú lùn với một Nàng,
Đần dà quên bẵng bà Hoàng hay ghen.

Sống đời thanh thả thiên nhiên,
Bạn cùng cây cỏ, vui miền núi non.
Rạng đông tới buổi hoàng hôn,
Công việc vẫn rồn, làm đi xong xuôi.
Tối về họp mặt thảnh thơi,
Nhà tranh tiếng nói, tiếng cười dậy vang.
Chim muông trong chốn rừng hoang
Đến chầu ngưỡng cửa, nghe Nàng hát ca.
Nực cười, bầy chú lùn ta
Cũng trở nên nhà nhạc sĩ trứ danh.
Người đàn sáo, kẻ trống xèn,
Họp nhau hòa nhạc âm thanh khác đời.
Nàng Bạch Tuyết thảnh thơi ngồi,
Cầm nhịp đoạn rồi khen ngợi vỗ tay.
Bọn lùn cao hứng mê say,
Có khi nhảy nhót, múa may quay cuồng,
Quây tròn kéo cả cô nương
Cuốn cuộn vào luồng gió lốc sướng vui.
Có đêm vắng vặc trăng soi,
Cô nàng ngồi giữa, lùn ngồi xúm quanh,
Lắng tai nghe, mắt long lanh,
Câu chuyện huê tình, câu chuyện cổ sơ.
Kể rằng : « Ngày xửa ngày xưa,
Có nàng công chúa tuổi thơ dịu dàng... »
Chú Xuềnh dở dẫn đâm ngang,
Ngắt lời : « Công chúa là... Nàng, phải chăng ? »
Nụ cười đáp chú hỏi nhăng,
Nàng lại dịu dàng kể truyện tiếp theo...
Rằng : Nàng công chúa yêu kiều,
Có chàng Hoàng tử mỹ miều, say mê...

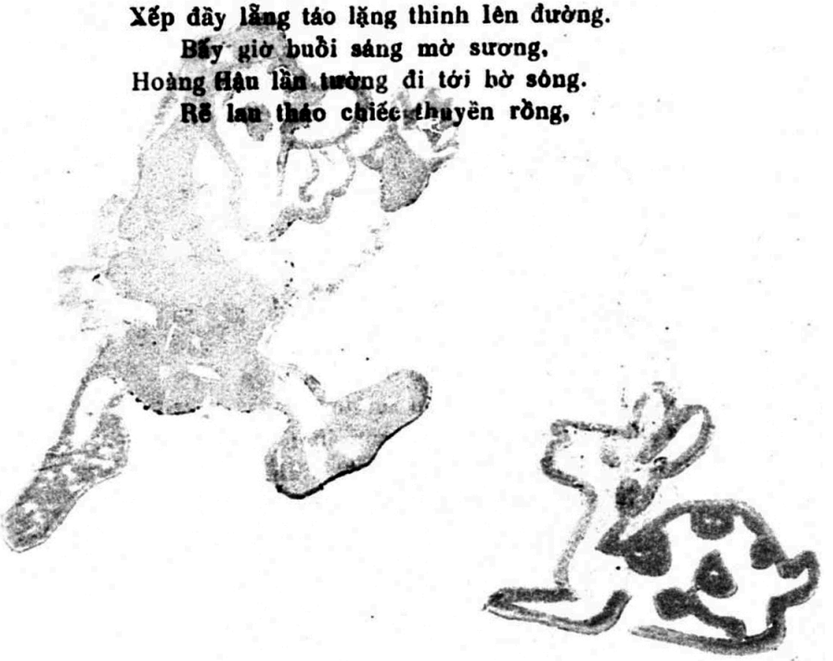

Truyện dài kéo tới canh khuya,
Kìa chú Ngủ-Khì đã ngáy liên thanh.
Trong hang, cái ếch cầm canh
Giục người đi giấc. Truyện dành đến mai.
Nàng rằng : « Đã quá giờ ngơi,
Xin rước các ngài lên gác cho nhanh. »
Thầy Đờ, đa tử đa tình,
Tay cầm đèn nến, nghiêng mình dâng lên :
« Mời công chúa nghỉ gác trên
Sẵn có chăn mền, ngọc thể nghỉ ngơi,
Vui lòng để mặc chúng tôi
Nằm nơi nhà dưới thảnh thơi như thường. »
Nang rằng : « Cảm tạ lòng vàng,
Các chú đã nhường... Xin chúc giấc an ! »
Nàng vừa lên khỏi cầu thang,

Cảnh êm đềm bỗng biến sang... mồ bò.
Chàng Khe Khắt miệng bô bô,
Sỉ vả Thầy Đồ : đồ ngốc, đồ si !
Vui Tươi, E Lệ, Hắt Xì
Giẳng nhau chiếc gối chỉ kỳ rách tung.
Chỉ chú Xuềnh rất ung dung
Nhặt nắm lông hồng kê dưới má êm,
Ngủ Khì một giấc thần tiên,
Lều tranh trở lại êm đềm dưới trăng.
Kể từ dã mấy trăm năm,
Đời sống phẳng bằng ở chốn làm sơn.
Lùn chưa sung sướng nào hơn
Từ khi Bạch Tuyết đề chân tới nhà.

Quả táo tẩm độc

NHƯNG... trong hầm kín, Vua Bà
Cùng cái cú già nấu thuốc sát sinh,
Niệm thần trú, đọc ma kinh,
Cầu hồn ác quỉ, yêu tinh nhập vào.
Lửa reo, thuốc sủi, bọt rào,
Bà khuấy, bà nhào bằng ống xương tay.
Thuốc đun vừa bảy đêm ngày,
Bà đem quả táo buộc giây dúng vào.
Nửa phần táo nhuộm máu đào
Trông vẻ ngọt ngào dễ mấy ai nghi.
Biết đâu cắn phải tí ti
Trúng vào thuốc độc tức thì chết tươi.
Mụ già sâu sắc nước đời,
Tra xem giải độc có bài thuốc chi.
Cũng là cẩn thận phòng khi
Nhỡ mình ngộ độc, cứu nguy dễ đàng.
Này trong sách giấy rõ ràng :
« Tình yêu nồng nàn cải tử hoàn sinh ».
Bà Hoàng cau mặt, nhăn nanh :
« Ngộ may Nàng được thuốc tình thì sao ?
Nhưng mà dễ chẳng khi nào,
Thuốc độc ngấm vào, cô ả miên man,
Bọn lùn tưởng chết nhập quan,
Đào sâu, chôn chặt, chết oan tong đời ! »
Thế rồi hớn hở mừng vui,
Khành khạch miệng cười nanh ác đến kinh,
Bà Hoàng kiếm chiếc lẵng xinh,
Xếp đầy lẵng táo lặng thinh lên đường.
Bấy giờ buổi sáng mờ sương,
Hoàng Hậu lần tường đi tới bờ sông.
Rẽ lau tháo chiếc thuyền rồng,

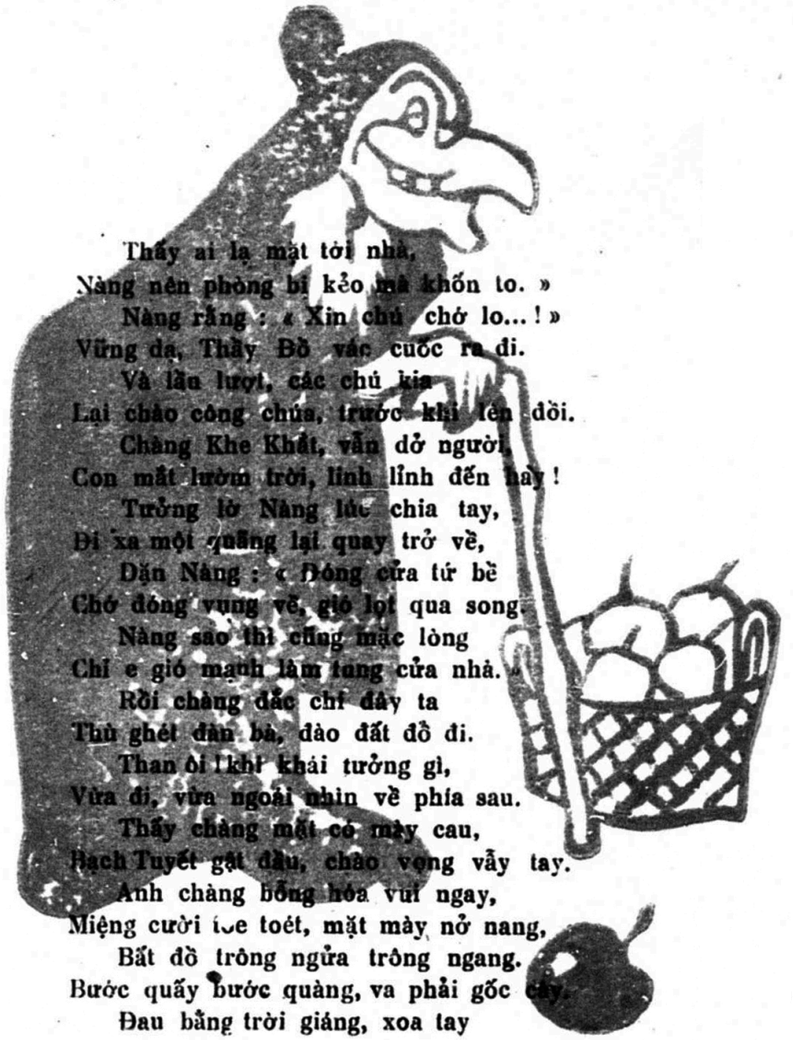

Bơi chèo đi biển mịt mùng trong sương.
Kia sông thuyền đã trở sang,
Chống gậy lên đường, trỏ nẻo rừng sâu.
Bà đi, đi mãi hồi lâu,
Mặt trời đã lóa qua đầu cây xanh,
Bấy giờ ngừng bước khấp khểnh,
Che mắt ba vành, trông rõi nẻo xa.
Trên rừng bát ngát bao la,
Một làn khói mảnh bay là trời xanh.
Nhìn theo làn khói rung rinh,
Mụ già đoán chắc lều tranh bọn lùn.
Thẳng đường chống gậy đi luôn,
Rảo cẳng bước rồn mãi tới qua trưa...

Tạm biệt

Chàng hôm ấy sáng tờ mờ,
[illegible] tiếng tranh lúc tiếng gà gáy ran.
[illegible] thức dậy sử sang
Từ giã cô nàng, lên núi lên non.
Thầy Đồ căn dặn ôn tồn,
« Bảo vệ công chúa luôn luôn giữ mình
Kẻo thằng địa quỷ thiên tinh,
Có [illegible] thâm hại chưa tha.

Thấy ai lạ mặt tới nhà,
Nàng nên phòng bị kẻo mà khốn to. »
Nàng rằng : « Xin chú chớ lo... ! »
Vững dạ, Thầy Bò vác cuốc ra đi.
Và lần lượt, các chú kia
Lại chào công chúa, trước khi lên đồi.
Chàng Khe Khắt, vẫn dở người,
Con mắt lườm trời, linh lính đến hay !
Tưởng lời Nàng lúc chia tay,
Đi xa một quãng lại quay trở về,
Dặn Nàng : « Đóng cửa tứ bề
Chớ dòng vung vẻ, gió lọt qua song.
Nàng sao thì cũng mặc lòng
Chỉ e gió mạnh làm tung cửa nhà.
Rồi chàng dặc chí đây ta
Thù ghét đàn bà, đào đất đổ đi.
Than ôi ! khí khái tưởng gì,
Vừa đi, vừa ngoái nhìn về phía sau.
Thấy chàng mắt có mày cau,
Bạch Tuyết gật đầu, chào vọng vẫy tay.
Anh chàng bỗng hóa vui ngay,
Miệng cười toe toét, mặt mày nở nang,
Bắt đồ trông ngửa trông ngang.
Bước quấy bước quàng, va phải gốc cây.
Đau bằng trời giáng, xoa tay

Đầu xưng cái bướu, lớn lấy quả sung.
Anh chàng cáu kỉnh, đâm khùng :
Ồ ! bọn má hồng ! Ghét đắng ghét cay ! »

Một ý hay của chú Ngủ Khì

BẦY chú lùn định hôm nay
Không đi lên mỏ như ngày thường
Đăm đăm nét mặt lầm lì, [khi,
Như có điều gì suy nghĩ rất lung ;
Đưa nhau đến giữa rừng thông,
Búa riu, sẻng cuốc, xếp chồng một bên.
Dưới cây cổ thụ thiên niên,
Hội đồng lùn họp một phiên bất thường,
Bàn nhau kiếm chút quà xoàng
Để tặng cô nàng công chúa thân yêu.
Gọi là của ít lòng nhiều.
Tỏ tình quý mến, ra điều thủy chung.
Giờ lâu bóp trán, hồi lòng,
Vui Tươi sớm đã nghĩ xong, thưa rằng :
« Tặng Nàng công chúa, chi bằng
Một chiếc mũ vàng, giắt ngọc kim cương. »
Thầy Đồ gạt phắt rằng : « Xoàng !
Mũ ngọc, mũ vàng có ích gì đâu !
Chỉ làm công chúa nhức đầu,
Chúng mình lại phải tội hầu thuốc thang. »
Chàng Vui Tươi, tính huênh hoang,

Bàn : « Tặng cô Nàng một cỗ long xa ;
Ba đôi ngựa bạch bờm xòa
Kéo xe lộng lẫy, thật là uy nghi, »
Bọn kia cũng gạt phắt đi :
« Xe ngựa làm gì ở chốn rừng sâu !
Vả Nàng có dịp đi đâu,
Ngựa xe chi nữa thêm sầu, phải chăng ? »
Ngủ Khì, chí thú bàn rằng :
Thiết dụng chi bằng tặng chiếc giường xinh,
Êm đềm trong chốn lều tranh,
Công chúa ngả mình cho được thảnh thơi. »
Ngủ Khì ta nói rứt lời,
Hoan nghênh nhã ý mọi người vỗ tay.
Rồi thì tức tốc làm ngay,
Kẻ thợ người thầy, mỗi chú một công.
Xuềnh Xoàng nhận việc làm khung,
Ra tay cưa sẻ [illegible]
Thầy Đồ là một tài hoa,
Văn tự tay giả, khắ[illegible] chữ ghi tên
Vui Tươi, thợ [illegible]am tay chuyê[illegible],
Sẵn lòng nhận việc [illegible] rồng ;
Hắt Sì làm nệm [illegible]
Sửa gối lông hồng [illegible] ;
Chú E Lệ điểm [illegible]
Khảm nạm ngọc huy[illegible]im cương

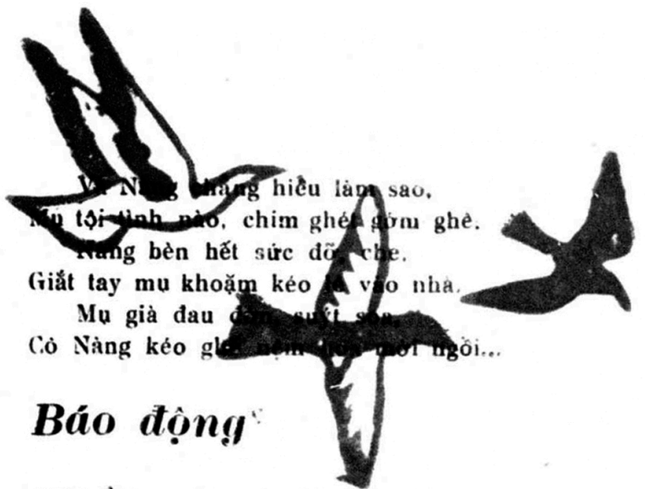

Chú Ngỗ Khí việc nhẹ nhàng.
Nằm thử xem giường có tốt hay không.
Công chúa Khe Khắt vẫn ngông,
Mắng bà cần nhằn ra lòng nè nhẹo :
« Làm giường mà tặng chúa yêu !
Các chữ nuông chiều công chúa hư thân... ! »
Mặc dầu, một góc rừng thâm,
Tiếng riu, tiếng búa, ầm ầm không ngơi,
Tiếng cưa, tiếng đục, tiếng dùi,
Tiếng nói, tiếng cười, tiếng hát rậy vang,

Cạm bẫy người

Ở nhà, lúc ấy cô Nàng
Ra tay nấu nướng đảm đang việc thường.
Đỡ đần có bạn chim nhông,
Xếp nệm, dọn giường, thu xén thu vơ.
Từ ngoài sân đến trong nhà
Gọn gàng, sạch sẽ, xem đà phòng quang.
Nàng bèn mở cửa kỹ càng,
Sắp bột, sắp đường làm bánh mứt nho.
Định làm bảy chiếc bánh to,
Ngon lành thơm ngọt dành cho bảy người.
Bảy tên để nỗi mặt ngoài,
Nàng thích ý cười, nghĩ : Tối hôm nay

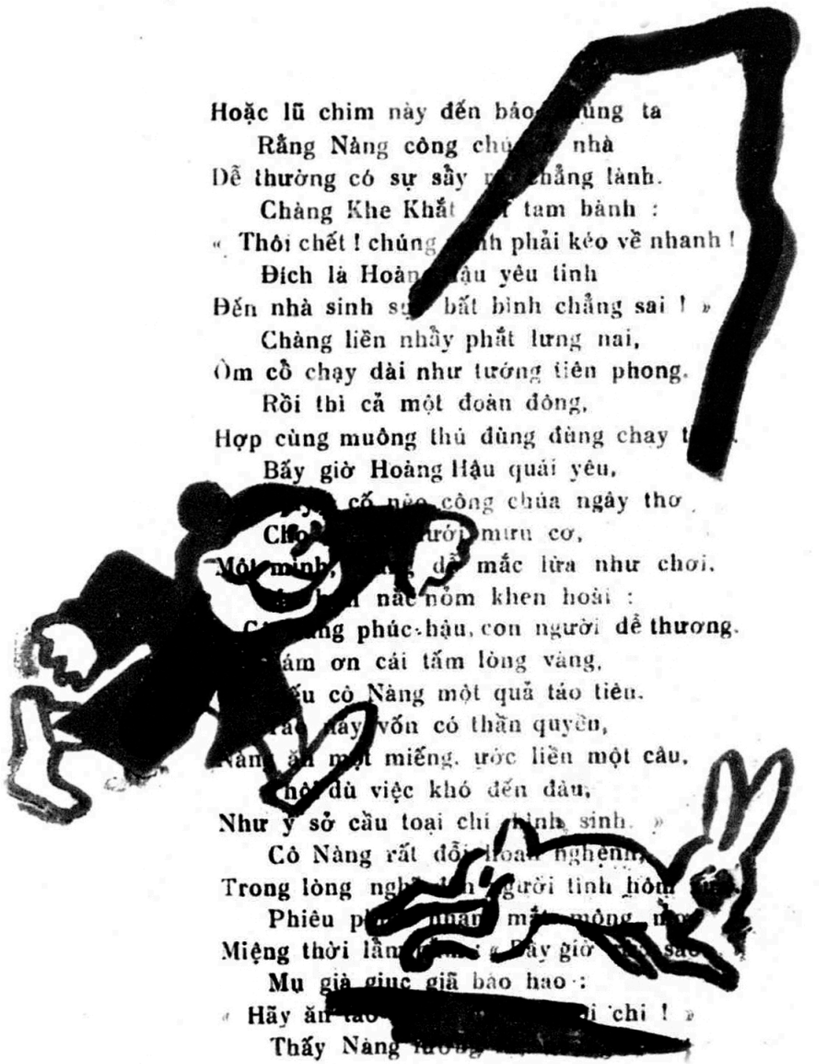
Các bạn lùn sẽ về đây
Cơm rồi, tráng miệng bánh này sướng rơn !
Nàng đang nhào bột, pha đường,
Bỗng ở trên tường ló chiếc bóng ai.
Nhìn qua cửa kính bên ngoài
Lảng qua một mụ tầm tơi, điêu tàn.
Chính bà Hoàng Hậu cải trang,
Trông thấy mặt Nàng, mụ mới lân la,
Đón chào, cười huếch miệng loa,
Hỏi thăm, giọng cố làm ra dịu dàng :
« Lều tranh người vắng, nhà quang,
Có một mình Nàng thui thủi đó chăng ? »
Vô tình, Bạch Tuyết đáp rằng :
« Thưa vâng, già muốn hỏi thăm điều gì ? »
Nhác trông bánh, trái, bột mì,
Mụ khoặm thủ thỉ, nhân dịp tán ngay :
« Bánh nho kể cũng ngon thay,
Nhưng làm nhân với táo này tuyệt ngon.
Táo này là táo Kim sơn,
Vừa thơm, vừa ngọt, vị hơn đường phèn...
[illegible] Nàng thử nếm xem. »
[illegible] mụ liền đưa tay :
[illegible] hây hây,
[illegible] biết rằng ngon !
Thình lình một lũ chim khôn,
Đâu bay sà mỏ luôn mụ già.
Mụ bèn ôm mặt kêu la,
Nàng [illegible] nhà vội chạy ra
[illegible] hết sức đuổi ngay.
Đàn chim dữ dội cứ lăn sả vào.

Mụ Nàng chẳng hiểu làm sao,
Tội tình nào, chim ghét gớm ghê.
Nàng bèn hết sức đỡ che,
Giắt tay mụ khoặm kéo về vào nhà.
Mụ già đau đớn sụt sùi,
Cô Nàng kéo ghế mời ngồi...

Báo động

BÊN ngoài, mây kéo tối trời,
Gió thổi đồ hồi, cỏ lướt, cây rung.
Tự nhiên nổi một cơn giông,
Trời mây chớp nhoáng đùng đùng sấm vang.
Nào chim, nào thú rộn ràng,
Gõ cửa báo Nàng có sự hiểm nguy.
Nhưng Nàng nào có hiểu chi,
Chim muông cuống quít vội phi vào rừng.
Bọn lùn đang hát tưng bừng,
Hì hụi làm giường thất bảo sắp xong,
Chim bay tới tấp lung tung,
Riu ra, riu rít, hãi hùng. Vì đâu
Con lôi áo, con kéo râu,
Con lượn qua đầu cướp mũ bay đi ?
Bầy chú lùn chẳng hiểu chi,
Chưa hề thấy sự di kỳ như nay.
Thầy Độ sực nghĩ ra ngay :

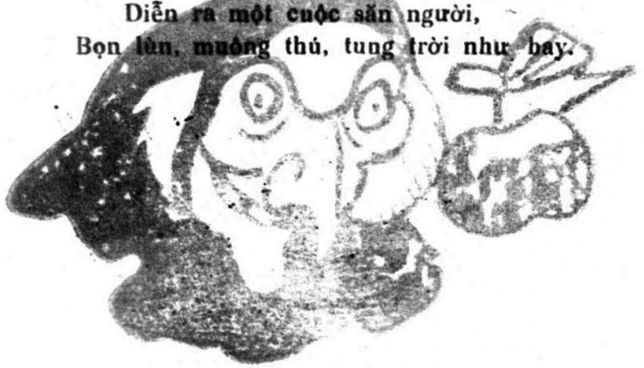

Hoặc lũ chim này đến báo cùng ta
Rằng Nàng công chúa về nhà
Dễ thường có sự sẩy ra chẳng lành.
Chàng Khe Khắt vội tam bành :
« Thôi chết ! chúng mình phải kéo về nhanh !
Đích là Hoàng hậu yêu tinh
Đến nhà sinh sự bất bình chẳng sai ! »
Chàng liền nhẩy phắt lưng nai,
Ôm cồ chạy dài như tướng tiên phong.
Rồi thì cả một đoàn đông,
Hợp cùng muông thú đùng đùng chay t[illegible].
Bấy giờ Hoàng Hậu quái yêu,
[illegible] cố nặn công chúa ngây thơ.
Cho [illegible] mưu cơ,
Một mình, [illegible] dễ mắc lừa như chơi.
[illegible] nức nỏm khen hoài :
Cô [illegible]ng phúc-hậu, con người dễ thương.
[illegible] ơn cái tấm lòng vàng,
[illegible]u cô Nàng một quả táo tiêu.
[illegible] này vốn có thần quyền,
Nàng [illegible] một miếng, ước liền một câu,
[illegible] dù việc khó đến đâu,
Như ý sở cầu toại chí bình sinh. »
Cô Nàng rất đỗi hoan nghênh,
Trong lòng nghĩ [illegible] người tình hôm [illegible]
Phiêu [illegible] [illegible] mắt mộng [illegible]
Miệng thời lẩm [illegible] bấy giờ [illegible]
Mụ già giục giã bảo hao :
« Hãy ăn táo [illegible] chi ! »
Thấy Nàng [illegible]

Mụ mới cười khi cắn nửa táo xanh.
Và nhai gau gáu ngon lành.
Cô Nàng thấy vậy, thôi đành hết nghi.
Cắn vào nửa táo đỏ kia,
Tức thì ngã vật hồn lìa sác ngay.
Vua Bà khoái trí sua tay :
« Chắc hẳn từ rầy, đẹp nhất là ta ! »

Cuộc săn người

NGOÀI rừng, tầm tã mưa sa,
Bà Hoàng vắt áo lên ra chực chuồn.
Thì vừa gặp lúc bọn lùn,
Vừa hò vừa hét ùn ùn tới ngay.
Ầm ầm sẻng cuốc vung tay :
« Quỷ cái ! Voi giầy ! bắt lấy cho ta »
Mụ già nghe tiếng hò la,
Cắm đầu cắm cổ chạy ra phía rừng.
Tơi bời áo rách bay tung,
Gió tốc phập phùng như thể cánh giơi.
Diễn ra một cuộc săn người,
Bọn lùn, muông thú, tung trời như bay.

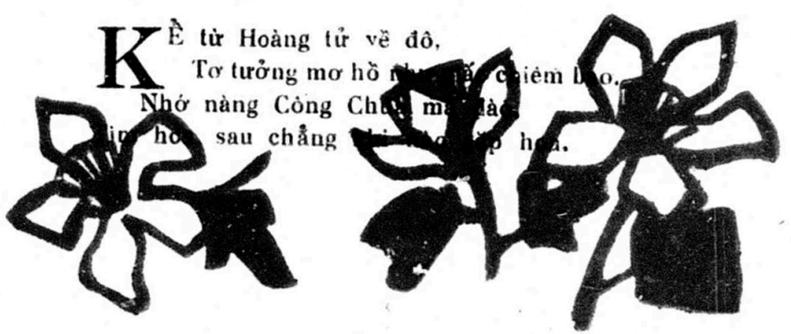
Lập lòe chớp nhoáng sé mây,
Ùng dùng sấm động như lay chuyển rừng.
Bà Vua chạy miệt không ngừng,
Bỗng đến bụng chừng một tảng đá nhô,
Hết đường chạy trốn, rủi ro,
Bọn lùn kia đã kéo sồ tới nơi.
Cỗ trèo mỏm núi trơi vơi,
Tay thời bấu víu, chân thời quắp co,
Biết mình đến nước nguy to,
Hoàng Hậu điên rồ, liều chết thủ thân.
Ầu ơ, nước đã đến chân,
Phải lăn đá xuống mà ngăn bọn lùn,
Giết cho một mống chẳng còn,
Mụ bèn gắng sức vần hòn đá rơi...
Bỗng đâu tiếng sét vang trời,
Khiến mụ bắn người lìa rời tay chân,
Lăn lông lốc [illegible]
Trời gần, trời cũng [illegible]
Hoàng hậu cơ cầu đã chết [illegible]

Chậm quá !

BỌN lùn chưa hết lòng căm
Kéo nhau rảo bước về thăm nơi nhà.
Tới nơi cảnh lặng như tờ,
Nước mưa lững lờ rỏ giọt mái tranh.
Vào nhà lạnh lẽo vắng tanh,
Bọn lùn bỗng rú thất thanh, rụng rời:
Nàng Bạch Tuyết, trời hỡi trời,

Nằm vật sóng soài, thân giá như băng.
Bọn lùn tấp nập loăng quăng,
Nào lay, nào gọi, nào giẳng tóc mai.
Tuy Nàng nhắm mắt, tắt hơi,
Trông vẫn như người ngủ thiếp miên man.
Bọn lùn héo ruột, rầu gan,
Khiêng Bạch Tuyết để lên bàn hẳn hoi,
Nến bạch lạp thắp một đôi,
Ngọn đèn le lói như khơi nỗi buồn.
Bên ngoài mưa gió ngớt cơn,
Cây cối hãy còn lã chã giọt châu.
Chim muông sướt mướt, âu sầu.
Bầy lùn lặng lẽ gục đầu, lệ rơi.
Thấy Nàng như đóa hoa tươi,
Ngọc chẳng nỡ vùi dưới đất lầm than,
Bọn lùn đúc chiếc áo quan,
Thủy tinh, nệm gấm đặt nàng vào trong.
Rồi khiêng lên giữa đồi thông,
Đặt Nàng nằm đó, cất công canh mồ.

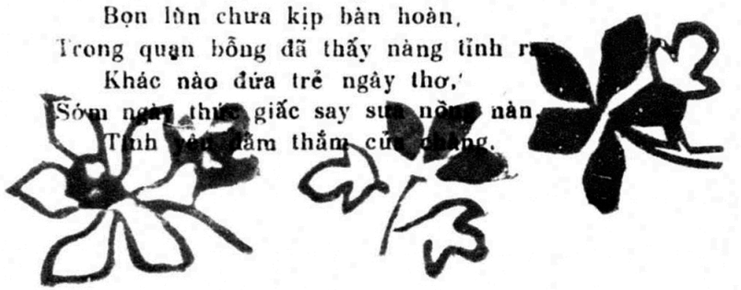
Cái hôn sống lại

Kể từ Hoàng tử về đô,
Tơ tưởng mơ hồ [illegible] chiếm lão.
Nhớ nàng Công Chúa [illegible]
[illegible] sau chẳng [illegible]

Rồi thì, thu lại, đông qua,
Xuân sang, hoa nở, chim ca tưng bừng.
Có tin đồn rậy vang lừng,
Rằng ở khu rừng có một nàng tiên.
Êm lìm say giấc liên miên,
Lá thông bao phủ bức rèm thẫm xanh.
Nằm trong cỗ quách thủy tinh,
Nàng vẫn nguyên hình, nguyên sắc đẹp tươi.
Cho là một sự lạ đời,
Chàng bèn lên ngựa tới nơi cho tường.
Khi chàng vào tới khu rừng,
Một cảnh lạ thường cảm động phô ra :
Từng đàn chim nhỏ tha hoa,
Rắc lên mặt quách sáng lòa long lanh.
Bầy chú lùn lặng đứng canh,
Ngày ngày thay đổi những vành hoa tươi.
Lại gần Hoàng Tử ngó coi
Đích Bạch Tuyết rồi, người mộng hồn xưa.
Nghiêng mình, Hoàng tử thần thơ,
Khẽ đặt môi hờ hôn nắp áo quan.
Bọn lùn chưa kịp bàn hoàn,
Trong quan bỗng đã thấy nàng tỉnh ra.
Khác nào đứa trẻ ngày thơ,
Sớm ngày thức giấc say sưa nỗi nàn.
Tỉnh [illegible] thẫm cứ [illegible]

Đã cứu được Nàng cải tử hoàn sinh.
Cho hay sức mạnh ái tình,
Thiêng liêng đã phá tan tành thuật ma.
Khi Nàng bừng mở mắt ra,
Liếc trông Hoàng Tử, miệng hoa nhoẻn cười.
Bọn lùn khôn xiết mừng vui,
Ca hát vang trời, ôm lấy nhau hôn.
Trên cành, chim lớn, chim con,
Cùng nhau hòa nhạc, véo von, rộn ràng.

Chia phôi

BẢY chú lùn sum đỡ Nàng,
Nàng lên mình ngựa cùng chàng sánh đôi.
Trước khi nam, bắc đôi nơi,
Bạch Tuyết đôi hồi hứa tới mùa xuân.
Mỗi năm, Nàng với lang quân,
Tới thăm bạn cũ yêu thân trong rừng.
Bọn lùn nửa tủi, nửa mừng,
Đứng vọng trông chừng cặp bạn tốt đôi.
Thung thăng ngựa xuống chân đồi,
Nàng cùng Hoàng Tử bồi hồi dừng cương.
Đẳng sa, hôn vọng yêu đương,
Rừng xanh từ biệt lên đường khoan thai.
Đưa nhau về Lạc-Mộng-Đài,
Ân ái ở đời, toại chí bình sinh.
Bóng câu đã khuất đường quanh,
Bảy lùn lủi thủi lều tranh trở về,
Sụt sùi buồn tủi buồn ê,
Nước mắt nặng nề chĩu ở trên mi.

Chàng Khe khắt, mặt si si,
Cố làm ra bộ gan lì, điềm nhiên.
Rằng: « Sao các chú vô duyên,
Rước lấy mối phiền, rõ khéo vẩn vơ!
Ngẫm xem, cô ả sa cơ,
Bấy lâu lỡ bước đến nhờ chúng ta,
Bây giờ tốt mã, đỏ da,
Cậu cả con nhà... đến phỗng mang đi.
Giống đàn bà có ra gì,
Ta đây đã bảo từ khi mới đầu.
Vẻ chi tình nghĩa không đâu,
Mua não, chác sầu, rõ thật lố lăng!
Vô tình, nàng phụ ta chăng?
Thời ta cả quyết quên phăng mới là... »
Lời tuy cứng cỏi thiết tha,
Nhưng lúc về nhà thấy vẻ khác xưa,
Bọn lùn không khỏi ngẩn ngơ,
Lòng như trống rỗng vẩn vơ thiếu gì...
Thiếu tình âu yếm thường khi,
Thiếu vẻ nhu mì của bạn đào tơ,

Thiếu hồn vui vẻ trẻ thơ,
Tiếng cười cũng bặt, tiếng ca cũng đình.
Chú Khe Khắt dầu vô tình,
Gắt gỏng bực mình, càng thấy khắt khe.
Mặc lòng, chú gắt, chú nghe,
Anh em dơ chẳng bắt vè, làm thinh.
Anh chàng gắt chán, buồn tênh,
Dấu mặt quay mình gạt trộm giọt châu.
Nhưng rồi cách mặt xa nhau,
Nỗi nhớ nhung cũng lâu lâu nguôi dần.
Vả mỗi năm, tới đầu xuân,
Bạch Tuyết một lần, đúng hẹn tới thăm

Cùng Hoàng Tử bạn trăm, năm,
Ngự chơi nhà cô độ năm ba ngày.
Vả mỗi năm cuộc như vầy,
Tuy rằng ngắn ngủi, nhưng đầy thú vui.
Cô Nàng như chúa xuân tươi,
Đem ánh mặt trời tới chốn lều tranh.
Bầy chú lùn hả vong linh,
Chàng Khe Khắt cũng quên mình khắt khe..

SÁCH NÀY IN XONG NGÀY 22
THÁNG GIÊNG TÂY NĂM 1943
TẠI NHÀ IN NGÀY NAY, 80
ĐƯỜNG QUAN THÁNH, HANOI